

Arrest

nr. 131 226 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 april 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, werd op 1 april 2009 volgens de verwerende partij in het bezit gesteld van een E-kaart geldig tot 12 maart 2014.

Op 3 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart als zelfstandige.

Op 27 november 2012 verkrijgt de verzoekende partij verblijf als zelfstandige. Hij wordt in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 18 april 2014, met kennisgeving op 5 mei 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing met motivering:

“In uitvoering van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (na vrijstelling uit de gevangenis).

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft het verblijfsrecht aangevraagd op 03/01/2012 en heeft het verblijfsrecht bekomen op 27/11/2012 zelfstandige. Ter staving werd er een uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een attest van de sociale verzekeringskas voorgelegd.

Betrokkene verbleef reeds eerder in België en bewaam toen het duurzaam verblijfsrecht (zie aanvraag tot vestiging van in 2005) maar was afwezig gedurende de periode van 01/07/2009 tot 03/01/2012. Aangezien deze afwezigheid meer dan twee jaar bedroeg, was betrokkene bij terugkeer het verblijfsrecht verloren. Vandaar dat betrokkene geen houder meer is van het duurzaam verblijfsrecht en het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 dus wel degelijk kan herbekeken worden.

De situatie van betrokkene blijkt compleet gewijzigd. De betrokkene verblijft in de gevangenis van St. Giles. Hij werd opnieuw opgesloten op 2.07.2013. Daardoor kan hij onmogelijk nog economisch actief zijn als zelfstandige.

Voor zover betrokken het verblijfsrecht verder zou willen uitoefenen als werkzoekende, moet worden vastgesteld dat de reële kans op tewerkstelling ontbreekt, net vanwege die gevangenschap. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene binnen afzienbare tijd de kans zou krijgen de gevangenis (deeltijds) te verlaten in het kader van tewerkstelling.

Betrokkene kan evenmin het verblijfsrecht uitoefenen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, immers door zijn verblijf in de gevangenis valt hij wel degelijk ten laste van de Belgische overheid.

Kortom, betrokkene voldoet niet meer aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om het verblijfsrecht verder uit te oefenen. Vandaar dat overeenkomstig art. 40bis, §1 een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de bevoegde minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen (na vrijstelling uit de gevangenis). ...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan:

☐ *materiele motiveringsplicht;*

☐ *artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet;*

☐ *zorgvuldigheidsbeginsel*

Verzoekende partij laat gelden dat artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In casu dient inderdaad te worden vastgesteld dat verzoekende partij zijn activiteit als zelfstandige niet meer uitoefent, nu deze in de gevangenis te Gent verblijft.

Dat door deze vaststelling het verblijfsrecht bekomen op grond van het statuut van zelfstandige inderdaad kan worden beëindigd.

Evenwel dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij sinds 2005 over een duurzaam verblijfsrecht beschikt, dat enkel kan worden beëindigd indien de vreemdeling gedurende een periode van meer dan 2 jaar het Rijk verlaat.

In de casu bestreden beslissing werd het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verbleef reeds eerder in België en bekwam toen het duurzaam verblijfsrecht (zie aanvraag tot vestiging in 2005) maar was afwezig gedurende de periode van 01/07/2009 tot 03/01/2012. Aangezien deze periode meer dan twee jaar bedroeg, was betrokkene bij terugkeer het verblijfsrecht verloren. Vandaar dat betrokkene heden geen houder meer is van het duurzaam verblijfsrecht en het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, § 1 van de wet van 15.12.1980 dus wel degelijk kan herbekeken worden. “

Dat de motivering wat betreft dit element feitelijk onjuist is.

Dat dit een schending uitmaakt van de materiele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Zo dient te worden vastgesteld dat uit de stukken die door de verzoekende partij worden voorgelegd in het kader van deze procedure dat verzoekende partij gedurende de periode van 01/07/2009 tot 03/01/2012 steeds in België heeft verbleven.

Dit blijkt uit het stuk 2 zijnde een moraliteitsPV van verzoekende partij, waar op pagina 5/14 een overzicht wordt gegeven van de domicilieadressen van verzoekende partij, en waar voor de relevante periode staat : ‘1780 WEMMEL, de (...) van 28/02/2009 tot 03/01/2012’

Dit bewijst op zich reeds voldoende, doch bovendien verbleef hij tijdelijk gedurende een deel van deze periode in de gevangenis van Gent en Brugge (om medische redenen naar Brugge).

Hoewel dit absoluut niet iets om trots op te zijn, toont het om zich ook weer aan dat de motivatie niet correct is.

Verzoekende partij laat dan ook gelden dat, ook al zou de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht bekomen op grond van het zelfstandigenstatuut, terecht worden beëindigd, deze nog steeds over een permanent verblijfsrecht beschikt.

Bovendien is het verzoekende partij geenszins duidelijk op wat de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich steunt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekende partij gedurende voornoemde periode het Rijk heeft verlaten, zonder te specificeren naar waar hij zou gevlucht zijn.

Bijgevolg wordt er ten onrechte aangenomen dat het duurzaam verblijfsrecht diende te worden beëindigd omwille van een vermeende langdurige afwezigheid.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verweerder laat gelden dat verzoekende partij zich t.o.v. de gemachtigde nimmer heeft beroepen op dit moraliteitsPV, zodat zij niet dienstig voor de eerste maal in haar verzoekschrift kan verwijzen naar dit stuk.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verweerder wijst er bovendien op dat uit het administratief dossier (met name de gegevenshistoriek voor verzoekende partij) blijkt dat zij op 28.2.2009 gedomicilieerd was te Wommel, doch dat zij op 1.7.2009 van ambtswege werd afgevoerd. Slechts op 3.1.2012 dook verzoekende partij terug op toen zij zich domicilieerde te Schaarbeek.

Op basis van de gegevens die blijken uit het administratief dossier kwam de gemachtigde aldus geenszins kennelijk onredelijk tot het besluit dat verzoekende partij van 1.7.2009 – 3.1.2012, zijnde een periode langer dan twee jaar, afwezig was en derhalve haar verblijfsrecht verloor.

Daarenboven merkt verweerder op dat de kritiek van verzoekende partij gericht is tegen een overtollig motief.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij alsdat verzoekende partij het Belgisch grondgebied niet heeft verlaten in de periode 1.7.2009 – 3.1.2012 terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de materiële motiveringsplicht of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Verzoekende partij betwist overigens niet dat zij haar activiteit als zelfstandige niet meer uitvoert nu zij in de gevangenis verblijft zodat haar recht op verblijf van meer dan drie maanden (dat zij bekwam in hoedanigheid van zelfstandige) geheel terecht werd beëindigd o.g.v. artikel 42bis §1 Vreemdelingenwet. Daarenboven merkt verweerder op dat verzoekende partij haar kritiek in wezen gericht is tegen de beslissing waardoor zij haar duurzaam verblijfsrecht verloor, die zij nooit heeft aangevochten (integendeel diende zij zelf op 3.1.2012 een aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart als zelfstandige en beriep zij zich als dusdanig niet op haar, volgens haarzelf nooit verloren, duurzaam verblijfsrecht) zodat deze beslissing definitief is geworden.

Verzoekende partij haar kritiek als zou de gemachtigde hebben moeten motiveren naar waar zij zou zijn gevlucht, is tot slot niet ernstig. Uit geen enkele wetsbepaling blijkt dat dergelijke plicht zou rusten op de schouders van de gemachtigde.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij haar verblijf diende te worden beëindigd, nu vaststaat dat zij geen activiteit meer uitoefent als zelfstandige.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De verzoekende partij houdt in essentie voor dat zij sinds 2005 over een duurzaam verblijfsrecht beschikt zodat haar verblijfsrecht enkel kon worden beëindigd indien zij gedurende een periode van meer dan twee jaren het Rijk verliet.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die een onderzoek vergt van artikel 42quinquies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dat luidt:

“§ 1

Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben op grond van de bepalingen van onderhavig hoofdstuk.

(...)

§ 7

Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk.”

Artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit) luidt:

“§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;
- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4

De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6

De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7

De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit voorziet in een wettelijk vermoeden dat de verzoekende partij het Rijk heeft verlaten indien zij ambtshalve werd geschrapt door het gemeentebestuur.

Zoals de verwerende partij opmerkt, blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op 1 juli 2009 van ambtswegen werd afgevoerd sinds 1 juli 2009 en dat zij slechts op 3 januari 2012 terug opdook ter gelegenheid van het aanvragen van een nieuwe domicilie. Het komt hierbij aan verzoekende partij toe om in voorkomend geval het tegenbewijs te leveren. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij opnieuw een verblijfsrecht heeft aangevraagd op 3 januari 2012. Uit dit feitelijk gegeven kan niets anders worden afgeleid dat de verzoekende partij minstens op het ogenblik van het indienen van de aanvraag op de hoogte werd gebracht dat hij zijn duurzaam verblijfsrecht was verloren in toepassing van artikel 42quinquies van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing wijst hierop door te stellen dat de verzoekende partij bij haar terugkeer, hetzij 3 januari 2012 het verblijfsrecht was verloren. De verzoekende partij moet hiervan op de hoogte gesteld geweest zijn omdat zij op dat ogenblik beslist een nieuwe aanvraag in te dienen. Zo niet was het indienen van de aanvraag zinloos. De verzoekende partij heeft toen geen andere stappen ondernomen. Ten gevolge hiervan heeft de verzoekende partij een nieuw verblijfsrecht verkregen als zelfstandige. De bestreden beslissing die de verzoekende partij toevoegt aan haar verzoekschrift betreft het einde van dit verblijfsrecht en niet het einde van het verblijfsrecht dat de verzoekende partij had voor 3 januari 2012.

Bijgevolg kan de verzoekende partij thans niet meer het verlies van het voordien verkregen duurzaam verblijfsrecht in het kader van huidig beroep in vraag stellen. Er weze nog opgemerkt dat een beslissing tot beëindiging van het duurzaam verblijfsrecht ook mondeling kan worden gegeven.

In de mate dat de verzoekende partij kritiek uit tegen het motief dat stelt: *"Betrokkene heeft het verblijfsrecht aangevraagd op 03/01/2012 en heeft het verblijfsrecht bekomen op 27/11/2012 zelfstandige. Ter staving werd er een uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een attest van de sociale verzekeringskas voorgelegd.*

Betrokkene verbleef reeds eerder in België en bewam toen het duurzaam verblijfsrecht (zie aanvraag tot vestiging van in 2005) maar was afwezig gedurende de periode van 01/07/2009 tot 03/01/2012. Aangezien deze afwezigheid meer dan twee jaar bedroeg, was betrokkene bij terugkeer het verblijfsrecht verloren. Vandaar dat betrokkene geen houder meer is van het duurzaam verblijfsrecht en het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 dus wel degelijk kan herbekeken worden." is dit motief overtuigend want het motief bevat een loutere weergave van wat in het verleden werd beslist voor het indienen van de aanvraag ter verkrijging van een verblijfsrecht als zelfstandige. De stelling dat ten onrechte werd beslist dat de verzoekende partij meer dan twee jaren onafgebroken afwezig was in het Rijk met de verwijzing naar een moraliteitsverslag en verblijf in een

Belgische gevangenis, kan niet leiden tot de nietigverklaring van deze bestreden beslissing die niet de beëindiging inhoudt van het voor 2009 verkregen duurzaam verblijfsrecht maar de beëindiging van het op 27 november 2012 verkregen verblijfsrecht.

Voorts betwist de verzoekende partij niet dat zij niet meer economisch actief is als zelfstandige. Zij erkent dit gegeven en stelt in het middel dat: *“In casu dient inderdaad te worden vastgesteld dat verzoekende partij zijn activiteit als zelfstandige niet meer uitoefent, nu deze in de gevangenis te Gent verblijft.*

Dat door deze vaststelling het verblijfsrecht bekomen op grond van het statuut van zelfstandige inderdaad kan worden beëindigd.” en weerlegt de overige motieven van de bestreden beslissing niet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Evenmin blijkt uit haar betoog dat artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet werd geschonden door de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het eerste middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Een onderdeel van het middel luidt als volgt:

“Dat er in de in casu bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van enige andere rechtsgrond waarop het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Verzoekende partij verkeert bijgevolg in de onmogelijkheid een verweer te voeren met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, nu artikel 54 KB van 01.10.1981 enkel melding maakt van een mogelijkheid, zonder te concretiseren op welke gronden het bevel om het grondgebied werd genomen.

Nochtans heeft de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel dat de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). (...)”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking

staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar verblijfsrecht werd beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De verweerder laat gelden dat de vermeldingen in de bestreden beslissing verzoekende partij toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist het verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel van de door verzoekende partij als geschonden aangevoerde artikelen is bereikt.

De bestreden beslissing werd afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de aanvraag van verzoekende partij afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd beëindigd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beëindigingsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police

qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

“Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politimaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd.”

(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot beëindiging van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

De verweerder verwijst naar een arrest d.d. 25.04.2013 met nr. 101.609 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

“Le Conseil rappelle que la requérante a sollicité une carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union, en faisant valoir sa qualité de descendante à charge d'une Belge, sur pied de l'article 40bis, § 2, 3°, de la loi précitée du 15 décembre 1980, dont l'article 40ter, alinéa 1er, a étendu le champ d'application aux membres de la famille d'un Belge, lequel stipule :

« Sont considérés comme membres de la famille d'un citoyen de l'Union : [...] ses descendants [...], âgés de moins de 21 ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent [...] ».

Il ressort clairement de cette disposition que la descendante d'une Belge, qui vient s'installer avec elle sur le territoire du Royaume, ne peut obtenir le droit d'y séjourner qu'à la condition d'être à sa charge.

Or, dans le cas présent, le Conseil observe que la décision litigieuse repose sur un motif unique tiré du constat que la requérante « n'établit pas qu'elle est démunie ou que ses ressources sont insuffisantes : elle n'établit pas que le soutien matériel des personnes rejointes lui était nécessaire et donc ne prouve pas de manière suffisante l'existence d'une situation de dépendance réelle à l'égard du membre de famille rejoint ».

Le Conseil relève que ce constat n'est pas contesté par la requérante en termes de requête.

Par conséquent, le Conseil ne peut que constater que la partie défenderesse a pu décider, sans violer les dispositions et principes visés en termes de moyen, que la requérante ne remplissait pas les conditions pour bénéficier du droit d'établissement en tant que descendante à charge de Belge.

Le Conseil relève, du reste, que la motivation de l'acte attaqué indique clairement les raisons pour lesquelles, sur la base des informations dont elle disposait, la partie défenderesse a estimé pouvoir refuser l'établissement à la requérante.

Or, le Conseil rappelle que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative, la décision doit permettre à son destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliciter les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet, ce qui est parfaitement le cas en l'espèce.

3.3. Sur le reste du moyen, le Conseil rappelle que saisi d'un recours comme en l'espèce, il ne statue que sur la légalité de l'acte entrepris, et non sur son opportunité. Les termes utilisés dans l'article 51, § 3, alinéa 3, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et

l'éloignement des étrangers signifient que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire dans ce cadre relève du pouvoir d'appréciation de la partie défenderesse. Il ne peut toutefois en être déduit que celle-ci est tenue de motiver la raison pour laquelle elle décide d'assortir la décision de refus de séjour de plus de trois mois d'un tel ordre. La requérante reste par ailleurs en défaut de démontrer qu'une des autres dispositions visées au moyen imposerait cette obligation à la partie défenderesse dès lors que le droit de séjour a été refusé à la requérante et que, par ailleurs, elle ne justifie nullement disposer d'un autre titre de séjour.

3.4. Le moyen unique n'étant pas fondé, la requête doit être rejetée." (R.v.V. nr. 101.609 van 25 april 2013)

Verzoekende partij beweert nog dat het niet duidelijk zou zijn in toepassing van welk artikel van de Vreemdelingenwet werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dergelijke stelling gaat echter voorbij aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten samen met een beslissing houdende beëindiging van verblijf aan verzoekende partij werd betekend.

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op impliciete doch noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze beëindiging van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel – impliciet doch zeker – verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen.

Verzoekende partij gaat ook voorbij aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het niet vereist is dat de bestuurshandeling verwijst naar de precieze artikelen en het opschrift van de toepasselijke regelgeving, althans niet indien de vreemdeling uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat. Het is dan voor betrokkene immers mogelijk om, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, de toepasselijke bepalingen van de regelgeving te vinden (R.v.St. 30 juni 2011, nr. 214.333).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De kritiek is gericht tegen het bevel, en niet tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf.

Geheel ten overvloede, en in ondergeschikte orde, laat de verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij met betrekking tot de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet van aard is om afbreuk te doen aan de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten met een nietigheid zou zijn behept (quod non), verantwoordt dit niet dat de beslissing houdende beëindiging tot verblijf van meer dan drie maanden, die samen met dit bevel aan verzoekende partij werd betekend, eveneens wordt vernietigd.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 20, worden betekend aan verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, daar waar art. 54 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk aanduidt dat de bijlage 21 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit luidt inderdaad als volgt:

Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken." (eigen onderlijning en vetschrift)

De bijlage 21 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, en kan op zich niet als een beslissing worden beschouwd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen 'kennis gegeven', 'afgifte', 'document'...

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Verzoekende partij miskent derhalve de inhoud van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit.

Ook de bijlage 21 vermeldde in casu expliciet in haar hoofding: "beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". Door beide beslissingen als één en ondeelbaar te beschouwen, miskent verzoekende partij de bewijskracht van deze bijlage 21.

Terwijl beide beslissingen ook een andere juridische en feitelijke grondslag kennen, daar waar de beslissing houdende beëindiging van verblijf gesteund is op de vaststelling dat niet is voldaan aan de

voorwaarden van artikel 40 §4 Vreemdelingenwet, daar waar het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de vaststelling dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, nu het verblijf van meer dan drie maanden werd beëindigd.

De verweerder verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

“Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :

« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition ; qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci, il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué.”

Vrije vertaling:

“Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

“Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend.”

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou ‘omvatten’, de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest.”

Verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen.

Verweerder wijst ter zake ook op het positieve auditoraatsverslag dat dienaangaande werd verleend in de zaak G/A 209.014/XIV-34918:

“Uit [art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit] blijkt dat de minister of zijn gemachtigde ingeval van weigering van het recht van verblijf, desgevallend twee beslissingen neemt, namelijk een beslissing waarbij hij het recht op verblijf niet erkent enerzijds en een bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds. De omstandigheid dat beide beslissingen worden ter kennis gebracht in éénzelfde bijlage doet hieraan geen afbreuk.

De verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28.06.2010 in het bestreden arrest is niet relevant aangezien uit dit arrest niet op algemene wijze kan afgeleid worden dat alle beslissingen die een bevelscomponent bevatten één en ondeelbaar zijn.

Door te oordelen dat de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering en bijgevolg in haar geheel dient te worden vernietigd, miskent de rechter in vreemdelingenzaken in het bestreden arrest de inhoud van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.”

Zie ook R.v.V. nr. 112.784 dd. 25.10.2013:

“De Raad wijst op artikel 51, § 2 waarin wordt aangegeven “beide beslissingen (worden door de burgemeester betekend) door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.” In tegenstelling tot wat verzoekster ter terechtzitting laat gelden, is er in casu geen sprake van één beslissing, maar wel van twee beslissingen, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Het onderscheid tussen de akte van betekening en de beslissing zelf, werd ten andere al meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

12/12

“Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motieven van een bestuurshandeling - negotium - uitdrukkelijk vermeld moeten worden in de akte – instrumentum;” (R.v.St. nr. 70.092 van 8 december 1997)

“Eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte kunnen niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig” (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

“Het gegeven dat de stopzettingsbeslissing en de beslissing tot het aanvaarden van de onderhandelingsprocedure tegelijk in één formele akte werd genomen doet aan die vaststelling geen afbreuk, daar een onderscheid moet worden gemaakt tussen het negotium en het instrumentum. Het gaat in casu prima facie om twee autonome beslissingen.” (R.v.St. nr. 173.992 van 16 augustus 2007)
De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Zoals de verzoekende partij aanvoert, ontbreekt in de bestreden beslissing die de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft elke draagkrachtige motivering. De rechtsgrond is niet afdoende vermeld in de bevelscomponent.

De bestreden beslissing vermeldt weliswaar dat uit het dossier niet blijkt dat de verzoekende partij kan aanspraak maken op enig verblijfsrecht. De bestreden beslissing laat na op voldoende duidelijke wijze te melden op basis van welke wettelijke bepaling zij steunt. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving. Bijgevolg ontslaat artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de verwerende partij niet van haar motiveringsplicht wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Te meer in dit artikel staat vermeld dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “zo nodig” een bevel kan geven zodat de stelling van de verwerende partij, dat uit dit artikel een gebonden bevoegdheid blijkt niet kan gevolgd worden. De rechtspraak van de Raad van State waarnaar de verwerende partij verwijst, is niet dienstig onder meer door haar voorbijgestreefd karakter.

Waar de verwerende partij opmerkt dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij deze grief is dit onjuist nu een duidelijke vermelding van de rechtsgrond haar moet toelaten op correcte wijze haar rechten van verdediging uit te oefenen.

Waar de verwerende partij opmerkt dat het bevel is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet vormt dit een a posteriori motivering die niet kan teruggevonden worden in de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 18 april 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 18 april 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, worden verworpen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de vernietigde beslissing.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN